

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν... 45
261—Γραφείον ὁδ. Ἐρμού—261

Συνεχίζοντες τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ ἀρξάμενον ἄρθρον περὶ τῶν γυναικῶν τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ εἰδοποιούμεν συνάμα τοὺς ὑμετέρους ἀναγνώστας ὅτι διὰ τούτου τελειοῦται ἡ ἀρξάμενη διατριβή.

«Ἡ μυθολογία οὐδαμῶς διαβεβαίωσεν ὅτι ὁ Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ ἀπεθέωσαν αὐτοὶ ἑαυτούς· ἀλλ' οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἀπεθέωσαν αὐτούς, ἄλλως θὰ ἦτον ἐκ μέρους αὐτῶν ἡ ὑψίστη τῶν ἀλαζονειῶν καὶ τῶν τερατολογιῶν καὶ ὑπερβολῇ παραλογισμοῦ. Ἄν καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, ἄνθρωπος ὢν, ἐτόλμησε νὰ καλέσῃ ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Διὸς, πλὴν ἅπασα ἡ Ἑλλάς ἐμυκτήρησε τὴν ἀλαζονείαν του ταύτην· ὁμοίως καὶ ἡ ἀποθέωσις τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων δὲν ὑπῆρξε γεγονός σπουδαῖον παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Ὁ Μωάμεθ καὶ ὁ Κονφούκιος ἀπλῶς ἐκήρυξαν ἑαυτούς μεσίτας τοῦ Θεοῦ. Ἡ θεὰ Ἐγίρα τοῦ Νουμᾶ ἦτον ἀπλῶς προσωποποίησις ἐμπνεύσεως, ἀντληθείσης ἐν ταῖς ἐρημίαις τῶν δασῶν. Ὁ Θεὸς τῶν Βραχμάνων ἐν Ἰνδίοις εἶναι ἀνακαίνωσις τις ψυχολογική.

»Πῶς λοιπὸν εἰς Ἰουδαίους, τοῦ ὁποῖου ἡ ἱστορικὴ ὑπαρξίς εἶναι ἡ μάλλον ἐπιβεβαιωμένη ἢ ὅλων τῶν ἄλλων συγχρόνων του, αὐτὸς μόνον, υἱὸς τέκτονος, παρουσιάζεται εἰς τὸν κόσμον ὡς Θεός, ὡς τὸ ἐξοχώτατον πάντων Ὄν καὶ Πλάστης τοῦ Παντός; Ἐπισύρει εἰς ἑαυτὸν πᾶσαν λατρείαν καὶ ἀνεγείρει ἰδίαις αὐτοῦ χερσὶ τὴν θρησκείαν του οὐχὶ ἐκ λίθων, ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπων. Ἐκθαμβοῦνται τινεὶ εἰς τὰ κατορθώματα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ὅμως ἰδοὺ κατακτητῆς, ὅστις δημεύει ὑπὲρ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ συμφέροντος, ὅστις ἐνόησε καὶ συσσωματῶναι ἐν ἑαυτῷ ὄχι μόνον ἓν ἔθνος, ἀλλ' ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Ὅποιον θαῦμα! Ἡ ἀνθρώπινος ψυχὴ μεθ' ὅλων τῶν δυνάμεων αὐτῆς ἀφομοιοῦται μὲ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Χριστοῦ.

»Καὶ πῶς κατορθοῦνται τούτο; δι' ἐνὸς θαύματος, πάντα τὰ θαύματα ὑπερβαίνοντος, διότι ζητεῖ τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον εἶναι δυσἀπόκτητον

ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ· ὅτι φιλόσοφος ματαίως ἐζήτησε παρὰ φίλου, ὅτι πατὴρ παρὰ τῶν τέκνων του, ἀνὴρ παρὰ τῆς γυναικὸς του, ἀδελφὸς παρ' ἀδελφοῦ, ἐν ἐνὶ λόγῳ, τὴν καρδίαν αὐτὴν ταύτην ζητεῖ δι' ἑαυτὸν, τὴν ζητεῖ δὲ ἀπολύτως καὶ τὸ κατορθώνει παρευθὺς. Συγκεφαλαιῶν λοιπὸν τὰ περὶ τῆς θεότητος αὐτοῦ. Κατώρθωσεν ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Καίσαρ, ὁ Ἀννίβας, ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', ἐν ὅλῃ τῇ εὐφυίᾳ αὐτῶν, δὲν κατώρθωσαν. Οὗτοι κατέκτησαν ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ ἔχωσιν μηδ' ἓνα φίλον. Εἶμαι ἴσως ὁ μόνος σήμερον, ὅστις ἀγαπῶ τὸν Ἀννίβαν, τὸν Καίσαρα, τὸν Ἀλέξανδρον... Ὁ μέγας Λουδοβίκος ΙΔ', ὅστις ἐδόξασε τόσον τὴν Γαλλίαν, ὅσον καὶ τὸν κόσμον ὅλον, δὲν ἔσχεν ἓνα μόνον φίλον εἰς ὅλον τὸ κράτος του, οὐδὲ κἀν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ οἰκογένειαν. Τῇ ἀληθείᾳ ἀγαπῶμεν τὰ τέκνα ἡμῶν. Ἀλλὰ διατί; Διότι ὑπέικομεν εἰς τὸ ἐνστικτον (ἐνορμον) τῆς φύσεως, εἰς τὴν θείαν βούλησιν, εἰς τὴν ἀνάγκην, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα γινώσκουσι καὶ ἐκτελοῦσι, καὶ ὅμως πόσα τέκνα μένου ἀναίσθητα εἰς τὰ θωπεύματά μας, εἰς τὰς ἐπιδαψιλευομένας φροντίδας ἡμῶν, πόσα τέκνα ἀγνώμονα καὶ ἀχάριστα! Τὰ τέκνα σου στρατηγέ! Βερτράνδε! σὲ ἀγαπῶσι; Σὺ ὅμως τὰ ἀγαπᾶς, ἂν καὶ δὲν εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ ἀνταγαπηθῆς. Οὔτε αἱ ἀγαθοεργίαι σου, οὔτε ἡ φύσις των συντείνει νὰ τοῖς ἐμπνεύσῃ ταιαύτην ἀγάπην, ὡς τὴν τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὸν Χριστόν! Ἐὰν ἀπέθνησκας τὰ τέκνα σου θὰ σὲ ἐνεθυμοῦντο βεβαίως κατασπαταλῶντα τὴν περιουσίαν σου, ἀλλ' οἱ ἔγγονοί σου ἴσως θὰ ἐδίσταζον ἂν ὑπῆρξες ποτὲ ζῶν... Καὶ ὅμως σὺ εἶσαι ὁ στρατηγὸς Βερτράνδος! Καὶ ὅμως ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, ἐν ἣ εὐρισκόμεθα, ἄλλη παραμυθία δὲν σοὶ ἀπέμεινεν εἰμὴ ἡ οἰκογένειά σου.

»Ὁ Χριστὸς ὠμίλησε καὶ αἱ μέλλουσαι γενεαὶ συνδέονται μετ' αὐτοῦ διὰ στενωτέρων δεσμῶν ἢ τῶν τοῦ αἵματος, δι' ἀγνωτέρας ἐνώσεως μᾶλλον ἀκατα-

Ὡ, ἀς φροντίσωμεν νὰ ὠφεληθῶμεν ἐκ τῶν προνομιῶν ἡμῶν τούτων· προνομίων, ἅπερ ὁ Λιονέλ καὶ πολλοὶ ἄλλοι κατὰ τοὺς ζοφώδεις ἐκείνους ἐπόθησαν, ἀλλ' οὐδέποτε ἀπήλαυσαν. Ἄς προσέξωμεν, ἵνα μὴ αὐτὴ αὐτὴ ἡ Γραφὴ ἐγερθῆ εἰς κρίσιν καθ' ἡμῶν ἐν τῇ Ἑσχάτῃ Ἡμέρᾳ.

Τὴ νεότητά μας! ποῦ 'ς σὰ βαθειὰ πελάγη βυθισμένη,
Πέρνει τὸ κύμα ἄλογο, καὶ τὸν ἀφρὸ στολίδι,
Καὶ τρέχοντας, καὶ τρέχοντας 'ς τοὺς βράχους ξεποστένει.
Γιὰ μιὰ στιγμή—σταλαγματιά φωτὸς ὅπου μᾶς δίδει!
Γιὰ μιὰ στιγμή, τὴ λάμψη τῆς 'ς τὸ πρόσωπό μας χύνει,
Καὶ φεύγοντας ὀπίσω τῆς σκοτάδι μᾶς ἀρίνει.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Ὀλόστρωτο ἀπὸ λούλουδα, γιομάτο μὲ δροσοῦλα,
Τοῦ Μαΐ τοῦ γλυκοχάραγμα 'περήφανο προβάλλει,
Καὶ κάθε νεότητὴ διαλεχτὴ, κάθε μικρὴ πεδοῦλα,
Ποτίζει τὴν καρδοῦλα τῆς μὲ τοῦ Μαγιοῦ τὰ κάλλη.
Διόλου δὲν ἄλλαξε αὐτὸς, δὲν τὸν γερνοῦν οἱ χρόνοι,
Τὴ νεότητά μας τὴ δύστυχη αὐτὴν ἀλλάζουν μόνη!

Ἄκόμα ὁ Ἥλιος 'ς τὰ βουνὰ βαθειὰ, βαθειὰ πλαγιάζει,
Καὶ μόνον γλυκοχάραγμα τὴ φύσι βαλσαμώνει,
Κάθε κλαδάκι καὶ πουλὶ 'ς τὸν ἴσκιο του κουρνιάζει,
Καὶ σὲ κορφοῦλα πλατανιάς τὰ νανουρίζει ἀηδόνι.
Προβάλλει ὦρα μυστικὴ, ὦρα γιομάτη κάλλη,
Χαρὰ 'ς τὴ νεότητὴ ποῦ 'μπορεῖ νὰ ξαναπέξῃ πάλι!

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ ΛΕΣΣΕΨ

Ὅταν ὁ δέκατος ἔννατος αἰὼν περιέλθῃ εἰς τὴν κρίσιν τῆς ἱστορίας, τὸ ὄνομα τοῦ υποκόμητος Φερδινάνδου δὲ Λεσσέψ, θέλει βεβαίως καταλάβει ὑψηλὴν θέσιν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἡρώων τῆς ἐποχῆς. Μεγαλειότερος τοῦ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἡρώιστου ἐκεῖ ὁ ὑποτάσσων τὰς κραταιὰς δυνάμεις τῆς φύσεως ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, μεθ' ὅλα τὰ

Ἡ κόρη αὐτὴ ποῦ βλέπετε 'μπροστά καμαρωμένη,
Ἢ' ἀκόμα νανουρίζετε μ' ὄνειρα καὶ ἐλπίδες,
Ἢ' κόρη αὐτὴ ἓνα αὐγὴν 'ς τὸν κῆπο καταβαίνει,
Νὰ 'δῇ τῆς πρώταις ποῦ 'χυνε ὁ Ἥλιος ἀχτίδες.
Καὶ ὅταν πάλι ἐπέστρεψε 'ς τὸ σπῆτι νὰ γυρίσῃ,
Τοῦ πάππου τῆς τριαντάφυλλο τοῦ φέρνει νὰ μηρίσῃ.

Ὁ πάππος τὸ τραντάφυλλο σκυρτὸς, σκυρτὸς μυρίζει,
Καὶ «κόρη μου» 'ς τὴν τρυφερὴ κοπέλλα ψιθυρίζει:

Φερδινάνδος Λεσσέψ.

«Κόρη μικρὴ, ἀγνώριστη, τῆς μάνας σου εὐτυχίε,
»Εἶθε νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς ν' αὐξάνῃς σὰν λουλοῦδι,
»Ἀνάρχη μὲ ἀγνόητα, γιομάτη μ' εὐωδία,
»Σὺν χερουβείμ τοῦ οὐρανοῦ, σὰν ὤμορρο ἀγγελουδί!
»Εἶθε, ὦ Πλάστη μου ἡ εὐχὴ νὰ ᾖναι εὐλογημένη,
»Καὶ νὰ τὴν ἴδω μιὰ φορὰ κοπέλλα ζυλεμένη!»

Ν. Γ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ.

παρεμβαλλόμενα προσκόμματα ὑπὸ τῆς ἀμαθοῦς προλήψεως καὶ τῆς ἀνοήτου ιδιοτελείας. Αἱ σημαῖαι πάντων τῶν ἐθνῶν κυματίζουσι νῦν ὑπεράνω τῶν σκαφῶν, τῶν διαπεραιουμένων τὰ ὑγρά κάλυθα, τὰ ὅποια ὁ Λεσσέψ διήνοιξε, πραγματοποιῶν τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ καὶ συνδέων διὰ νέων ἰδεσμῶν τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν. Ἰδὼν δὲ τῶ μέγα τοῦτο σχέδιον τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπιτυχῶς πραγματοποιηθὲν, ὁ

γηραϊός διπλωμάτης και μηχανικός έτι μερμηρίζει νέα σχέδια προς ώφελειαν τής ανθρωπότητος. Έάν τὰ σχέδια αυτά πάντα πραγματοποιηθώσιν εν τοις χρόνοις αυτού, ή ού, πρέπει να συνδεθώσιν επί τών σελίδων τής ιστορίας διά τού όνόματος αυτού.

Ο Φερδινάνδος Λεσσέψ κατάγεται εκ γενεάς διακεκριμένων άνδρών. Ο προπάππος του, Μαρτίνος δέ Λεσσέψ, εν τή Γαλλική προξενική ύπηρεσία ύποέτησε σχεδόν εν πάση χώρα. Ο πάππος του, Ιωάννης Βαπτιστής, βαρώνος δέ Λεσσέψ, ύπής διπλωμάτης διακεκριμένος εν Τουρκία, Ρωσία, Ισπανία κλπ. Έθελουσίως προσεφέρθη να συνοδεύση τον περίφημον ταξιδιώτην Λά Περούζ και εν έτει 1787 έχωρίσθη από του ναυτίλου εκείνου εν Καμφάτα, φέρων εις την πατρίδα του Γαλλίαν τὰ έγγραφα και τούς χάρτας, τὰ σχετιζόμενα προς την έκδρομήν. Ητο πρέσβυς τής Γαλλίας εν Ρωσία εν έτει 1812, και επανήλθεν εις Γαλλίαν όμου μετά του στρατού του Ναπολέοντος Α' κατά την όλεθριαν εκείνην υποχώρησιν. Η ευθύτης αυτού ήτο προοιμιακή και μία τών εκθέσεων αυτού έστι έπισημειωμένη υπό αυτού του Ναπολέοντος διά τών έξής φράσεων: «Εις τὸ έξής αί εκθέσεις του κ. δέ Λεσσέψ πρέπει να γίνονται δεκται άνευ έξετίαςως.»

Ο υίός του άνω μνησθέντος ήτο Ματθαίος Μαξιμιλιανόν Πρόσπερ, κόμης δέ Λεσσέψ, ζήσας από του 1774 μέχρι του 1832. Συνώδευσεν ούτος τον γαλλικόν στρατόν εν Αιγύπτω και έλαβεν ύψηλάς προξενικάς θέσεις εν τε τή Εύρώπη και εν Αμερική. Έμφεύθη την θυγατέρα εμπόρου τινος εν Μαλάγα. Η αδελφή τής συζύγου του ήτο ή μήτηρ τής κομίσσης Μοντιζώ, τής μητρός τής πρώην αυτοκρατειρας Ευγενείας.

Ο Φερδινάνδος δέ Λεσσέψ, ού την εικόνα παραθέτομεν σήμερα, έγεννήθη εν Βεροσσαλίας, τον Νοέμβριον του 1805. Έσπούδασεν εν τῷ Κολλεγιῷ Έρβρίκου του Δ' εν Παρισίαις, ήτο δέ μάλις εικόςαστής οτε ήρξατο τὸ διπλωματικόν αυτού στάδιον ως άκόλουθος του Γενικού Προξενείου εν Λισσαβῶνι. Μετά διαδοχικούς διορισμούς εν Τύνιδι και Αιγύπτω, διορίσθη τὸ 1833 ύποπρόξενος εν Καίρω. Η ήρωϊκή αυτού διαγωγή, διαρκούντος του μεγάλου λιμού εν έτει 1834—5, του θείσαντος περι τὸ τρίτον του πληθυσμού, ύπήςρε λίαν παραδειγματική. Αυτόπροσώπως ούτος επέτηρει την νοσηλείαν τών ασθενῶν και έμεινεν εν τή θέσει του όταν πάντες οι λοιπή Ευρωπαίοι έφυγον. Αί μετ' αυτάπαρνήσεως ύπηρεσίαι αύται απέκομισαν αύτῷ τον σταυρόν τής Λεγεώνας τής Τιμής εν έτει 1836. Τρις ύπηρετήσεν ως προσωρινός Γενικός Πρόξενος εν Αλεξανδρεία και επωυελήθη τής θέσεως αυτού όπως αποκτήση προτασίαν ύπερ τών Χριστιανῶν τής Συρίας, διαρκούσης τής κατοχής τής χώρας ταύτης υπό του Ιβραΐμ Πασά. Χάριν κυρίως τής παρεμβάσεως του κ. Λεσσέψ ή ειρήνη απέκατέστη μεταξύ του αντιβασιλέως τής Αιγύπτου, Μεχμέτ Αλή, και του Σουλτάνου. Ανακληθείς εξ Αιγύ-

πτου, ο Λεσσέψ διορίσθη διαδοχικῶς πρόξενος εν Ρότεδαμ, Μαλάγῃ και Βαρκελώνῃ. Κατά τον βομβαρδισμόν τής πόλεως ταύτης υπό του Έσπαρτέρου, τὸ 1842, απέδωκε μεγάλας ύπηρεσίας εις τους δεινοπαθούντας πάσης εθνότητος, πολλὰς καισα την μάχην εκθέτων εαυτόν όπως άλλους σώση. Διά τών εντόνων αυτού παραστάσεων ο βομβαρδισμός άνεβλήθη επί τινας ήμέρας και όταν έλαβε χώραν, έναύλονεν ούτος πλοία και προσώπικῶς επέτηρει την αποχώρησιν τών φυγόντων. Διά τὰς ύπηρεσίας ταύτας προήχθη εις τον βαθμόν αξιωματικῶν του λεγόμενος τής τιμής, και έλαβε παράσημα εκ τών κυβερνήσεων τής Σαρδηνίας, Σουηδίας, τών Κάτω Χωρών, Ισπανίας κλπ. Τὸ έμποροδικεϊον τής Μασσαλίας έπεμφεν αύτῷ περιποιητικὴν προσφώνησιν και τὸ τής Βαρκελώνης, τὸ 1848, έθεσε την προτομήν του εν τή αίθούσῃ αυτού. Τὸ 1843 έσωσε την Βαρκελώνην από δευτέρου βομβαρδισμού. Άνεκλήθη εκ τής εν Βαρκελώνῃ θέσεως αυτού τὸ 1848 υπό τής νέας δημοκρατικῆς κυβερνήσεως καταγγελθείς ως μοναρχικός, αλλά σχεδόν άμέσως ο Λαμαρτίνος, οστις ειδη την αξίαν του κ. Λεσσέψ, μεθ' όλην την συκοφαντίαν, απέστειλεν αύτόν ως πρέσβυν τής Γαλλίας εν Μαδρίτη, όπου παρέσχε πάλιν εις την πατρίδα του αξιολόγους ύπηρεσίας.

Αντικατασταθείς τον Φεβρουάριον του 1849 υπό του Ναπολέοντος Ιωσήφ Βονοπάρτου, ο Λεσσέψ επανήλθεν εις Παρισίους, απεστάλη δέ ως εκτακτος απεσταλμένος εις Ρώμην κατά την επανάστασιν, συνέπεια τής οποίας ύπήςρεν ή φυγή του Πάπα εκ Ρώμης και ή εγκαθίδρυσις Τριανδρίας, κυβερνώσης την Ρωμαϊκήν δημοκρατίαν, επί κεφαλῆς έχουσαν τον Ματσίνην και τον Γαριβάλδην, ως αρχηγόν τών στρατιωτικῶν δυνάμεων. Και εκεί διεκρίθη ο Λεσσέψ διά την διπλωματικὴν ικανότητα, μεθ' ης ήδυνήθη να διεξαγάγη την λιαν λεπτήν αποστολήν του, τερματίσας εκεί τὸ διπλωματικόν αυτού στάδιον.

Ο Λεσσέψ περιήλθε νῦν εις την τάξιν τών απομάχων διπλωματῶν, αποχωρήσας οὔτω του δημοσίου βίου. Απεσύρθη εις την πατρικὴν αυτού ιδιοκτησίαν εν Σενναί και κατέγινεν εις άγροτικὰς εργασίας, έτι όμως μερμηρίζων επί τινος ιδέας, την οποίαν συνέλαβε και έμελέτησε πρό πολλῶν ετών, ενθ' διήρχετο τεσσαράκοντα ήμέρας εν τῷ λοιμοκαθαρητικῷ τής Αλεξανδρείας. Αὔτη οὔθεν έτερον ήτο ή διάτρησις του Ισθμού του Σουέζ διά διώρυγος, οὔτω δέ να αποτελέτη νέαν οδόν διά τὰς εις τὰς μεσημβρινὰς τής Ασίας χώρας εκπλέοντα. Αλλ' ο καιρός δέν ειχεν έλθει έτι προς ενεργειαν. Ο Αββᾶς πασᾶς διώκει την Αιγύπτου, πάση προόδῳ αντικείμενος, επομένως επί τινος έτη ο Λεσσέψ διετέλει εν αποχώρησει.

Αλλά τὸ 1854 ήγεμών έτερος, ο Σαΐδ πασᾶς, ανέβη τον θρόνον τής Αιγύπτου. Ο Λεσσέψ άμέσως μετέβη εκείσε, υπέβαλε την ύπόθεσιν τῷ ήγεμόνι ζ τὰ προκαταρκτικά διαβήματα προς πραγματοποίησιν τής μεγάλης ιδέας άμέσως ελήφθησαν. Επί δε-

καπέντε έτη ο Λεσσέψ ήγωνίσατο μετ' ακαταβλήτου ζήλου και δραστηριότητος προς πραγμάτωσιν του σχεδίου. Μεταξύ του 1859 και 1869 τριακοντάκις διήλθε τὸ διάστημα τὸ μεταξύ τής Έρυθρᾶς Θαλάσσης και τών Παρισίων ή τὸ Λονδίνον, επιτηρῶν άφ' ενδῶ μεν τους έργατας αυτού εν τή Ανατολή, και παροτρύνων τους κεφαλαιούχους τής Δύσεως. Παρεκίνησε τούτους να παράσχωσι τὰ αναγκαία κεφάλαια, εθιάμβευσε κατά τών αντιρήσεων του Ροβέρτου Στέφενσον και άλλων πρακτικῶν μηχανικῶν, κατά τής πολιτικῆς του Παλμεστρώνος, και τών άδικῶν περιπλοκῶν προς τὰς Τουρκικὰς και Αιγυπτιακὰς αρχὰς, έωσοῦ τον Αύγουστον 1869 έσχε την ικανοποίησιν να ιδῆ τὰ ύδατα τής Έρυθρᾶς Θαλάσσης και τής Μεσογείου μιγνόμενα μετά τών Πικρῶν λιμνῶν. Την 17 Νοεμβρίου του αυτού έτους ο διώρυξ έπισήμως ήνοιχθη παρουσίᾳ τής Αυτοκρατειρας τής Γαλλίας, τής Αυτοκρατειρας τής Αυστρίας, του διαδόχου τής Πρωσίας, του πρίγγηπος Αμαδαίου τής Ιταλίας, του πρίγγηπος Γουλλιέλμου τής Οράγγης και μεγάλου πλήθους επισήμων προσώπων.

Ημέρας τινὰς μετά τούτο ο Λεσσέψ ένυμφεύθη την δεσποινίδα Antard de Brogard, νέαν Κρέολον, και εξ άγγλων καταγομένην, πολλά και επίζηλα κεκτημένην προτερήματα.

Η συμπλήρωσις του μεγάλου αυτού έργου εν Αιγύπτω οὐδόλως έφερεν ήσυχίαν εις τον Λεσσέψ, οστις κεκτημένος υγείαν και δραστηριότητα, εξηκολούθησε να προεδρεύη τών ύποθέσεων τής Σουεζικῆς Έταιρίας, καθ' εκαστον δέ έτος επισκέπτεται αυτοπροσώπως την Αιγύπτου, επιτηρῶν την διεξαγωγήν βελτιώσεων, τών οποίων τυχόν τὸ έργον δύναται να έχη ανάγκην.

Τιμαί και διακρίσεις περιήλθον αύτῷ πανταχόθεν παρά κυβερνήσεων και εταιριῶν και ίδια παρά τής Αγγλίας. Οὐδόλως εφησυχάζων ο Λεσσέψ, έσχέδιασε σιδηρόδρομον διά τής Κεντρικῆς Ασίας από τής Ρωσίας εις τὰς Ινδίας, αναχωρῶντα εξ Όρεμβούργου επί του Ρωσσιου συνόρου, και τελειώνοντα εις Πεσχαβούρ. Έστειλε τον υιόν αυτού Βίκτωρα τὸ 1873 εις τὰς Ινδίας μετ' άγγλου μηχανικού, όπως επιχειρήση τὰς προκαταρκτικὰς μελέτας. Τὸ σχέδιον όμως έδει να εγκαταλειφθῇ ένεκα περιπλοκῶν τινῶν ως προς τὰ διαπόρια τέλη και άλλα αντικείμενα, σχετιζόμενα προς την Σουεζικὴν διώρυγα και τὰ όποια απήτουν την άμέριστον προσοχήν του προέδρου αυτής.

Προσφάτως ο Λεσσέψ συνήγόρησε περι εκθαλασσώσεως του εσωτερικου τής Αλγερίας διά τής εισελεύσεως τών υδάτων τής Μεσογείου. Επί τούτω ελήφθησαν τὰ αναγκαία σχέδια και τὸ μέτρον θεωρεΐται κάτάρθωτόν. Ισχυρίζεται οτι τὸ εμπόριον του Σουδᾶν θά διηθύνετο προς τὰς ακτάς τοιαύτης λίμνης, όπόθεν τὰ έμπορεύματα εύκόλως θά διηθύνοντο διά θαλάσσης εις Εύρώπην. Τὸ κλίμα επίσης θά εβελτιούτο. Και έτερον σχέδιον του κ. Λεσσέψ είναι ή διάτμησις του Κορινθιακου Ισθμού, τὸ όποϊον όμως δέν ώρμασεν.

Ο Λεσσέψ κυρίως άφιερῶ νῦν πᾶσαν την προσοχήν αυτού και δραστηριότητα εις τὰς ύποθέσεις τής σουεζικῆς διώρυγος και εις την κατασκευὴν διώρυγος διά του Ισθμού τής Πανάμας όπως συνάψη τον Ατλαντικόν και Ειρηνικόν Ωκεανόν, έφ' ᾧ και μετέβη επί τόπου και εξήτασε τὰ καθέκαστα του μεγαλεπηθῶλου τούτου σχεδίου, τὸ όποϊον έν κατορθωθῇ θέλει μεγάλως αναπτύξει τὸ εμπόριον και τον πολιτισμόν του δυτικου ήμισφαιρίου, οὔτω δέ εν τε τῷ παλαιῷ και νέῳ κόσμῳ διαρκῆ μνημεία του μεγαλεπηθῶλου άνδρός θέλουσι μένει προς άνάμνησιν τών μεταγενεστέρων γενεῶν.

Η ΜΕΛΑΝΗ

Η μελάνη έχει κατασταθῆ ἤδη αναπόσπαστος σύντροφος πάντων τών καταγινόμενων εις τὰ γράμματα καθ' όλην την οικουμένην. Βραχεία τις επομένως εκθεσις τής αρχῆς και τής κατόπιν ιστορίας αυτής θέλει, νομίζω, εΐσθαι εύχάριστον άνάγνωσμα εις τους αναγνώστας τής Αθηναϊδος.

Η λέξις μελάνη σημαίνει πᾶσαν εγγράμματον σκευασίαν, μεταχειριζομένην εις τε την γραφήν και την τυπογραφικὴν τέχνην προς σχηματισμόν τών γραμμάτων ήτο δέ γνωστῆ και εις τους αρχαίους, ως μανθάνομεν εκ του Κικέρωνος, του Πλινίου ζ άλλων συνίστατο δέ εκ τριῶν μερῶν ασβόλης ιδίως τών λύχνων και ενδῶς μέρους κόμμεως ή ιχθυοκόλας, εις ελλειψιν δέ τούτων μετεχειρίζοντο (ως και σήμεραν πολλαχού τής Ελλάδος και Τουρκίας) την χολήν τής σουπιᾶς, ή του οκταποδιου.

Η μελάνη τών αρχαίων και ή εν χρήσει κατά τον μεσαιώνα ήτο στερεωτέρα και παχυτέρα τής σήμεραν εν χρήσει ούσης οτε δέ μετεχειρίζοντο αυτήν, γράφοντες εις περγαμηνὰς, ή ύφάσματα εκ μετάξης, υπερεπλήρουν αυτήν με κόμι, και διά τούτο τὰ γράμματα εξείχον τής επιφανείας και εκκαμνον τον παρατηρητήν να νομίζη οτι έγέγοντο διά τινος τυπωτικῆς μεθόδου.

Όπως την σήμεραν, οὔτω και παρά τοις αρχαίοις υπήρχεν εν χρήσει διαφόρων χρωμάτων μελάνη.

Την μαύρην μετεχειρίζοντο εις τὰ χειρόγραφα και τους χάρτας. Η κόκκινη ήτον εν χρήσει εις την γραφήν τών κεφαλαίων γραμμάτων και τών τίτλων τών βιβλίων και τών χαρτῶν. Οι αυτοκράτορες έγγραφον τὰ όνόματά των με έρυθράν μελάνην.

Χρυσήν και άργυράν μελάνην μετεχειρίζοντο όταν έπρόκειτο να γράψωσι επί πορφυρών, ή άλλου είδους χρωματισμένων πανίων, ως λ. χ. ο περίφημος κώδιξ τής Ούψαλλίας ήτο γεγραμμένος με άργυρά γράμματα επάνω εις πορφυρούν βελούδον τὰ δέ κεφαλαία γράμματα και τινος χωρία ήσαν γεγραμμένα με χρυσᾶ.

Κ. Θ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

* Η άργία προσθέτει εις όλας τὰς λύπας, καθως και εις όλας τὰς κακίας.

* * * Ο άνθρωπος βίος είναι εκτεταμένος κήπος ποτιστικός και καρποφόρος, ἐν ᾧ οἱ σπουδασταὶ καλλιεργοῦσι τὰ δαυκία, αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου τὴν ἀνθεμίδα (εἶδος χαμηλῆλου), αἱ οἰκοδόμοι τοὺς βατράχους, οἱ διευθύνοντες ἑτερορρυθμοὺς ἑταιρίας τοὺς πίτυας, αἱ ἀσφαλιστικαὶ ἑταιρίαι τὴν καριάν, αἱ Λέσβιαὶ τὴν βοδακινέαν, οἱ ὀφθαλμοῖατροι τὸ ἀγρικοκκύμελον, οἱ θωρωροὶ τὴν κασσίας, οἱ μέθυσοι τοὺς ὄμφακας, οἱ τῶν θεάτρων ἐπιστάται τῆς ἀμυγδαλῆς καὶ οἱ γλύπται τὸ φύλλον τῆς ἀμπέλου.

* * * Ἡ γυνὴ ἔχει ἀνάγκη πάντοτε ἐνὸς στηρίγματος· ὅταν ὁμως ἐπιλαμβάνηται δύο, πίπτει.

* * * Αἱ πλεῖστοι τῶν γυναικῶν ἀγαπῶσι μᾶλλον νὰ κακολογῶσιν αὐτὰς διὰ τὴν ἀρετὴν τῶν ἢ διὰ τὴν ὠραιότητά των.

* * * Ἐχομεν ἐν στόμα καὶ δύο ὄτα. Ἐντεῦθεν διδάσκόμεθα ὅτι πρέπει ν' ἀκούωμεν πολλὰ καὶ νὰ ὀμιλῶμεν ὀλίγα.

* * * Τρία εἶνε τὰ δυσκολώτατα, τὸ φυλάττειν μυστικόν, τὸ λησμονεῖν ἀδικίαν καὶ τὸ καλῶς μεταχειρίζεσθαι τὴν ἀνεσιν.

* * * Αἱ ἡδοναὶ ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς ἐλώδεις ἐκείνας γαίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀναγκάζεται τις νὰ τρέχῃ εὐχερῶς χωρὶς νὰ σταματήσῃ ποτὲ τὸν πόδα του.

Foutenelle.

* * * Ἡ μὲν κακία εἶνε ποικίλη, ἡ δὲ ἀρετὴ μία.

* * * Ἐν τῷ ἀναλογίῳ (ἐνθα ὑπάρχουσι τὰ βιβλία τῆς ἐκκλησίας) οἱ ψάλλται ἔχουσι τὸ στόμα ἐν τῷ χορῷ.

* * * Ὁ Youivre εἶπεν ὀρθότατα· ἀῆ ὠραιότης εἶνε ἐπιστολὴ συστατική, ἣν δίδωσιν ἡ φύσις εἰς τοὺς εὐνοουμένους αὐτῆς.

* * * Ἡ εὐδαιμονία ὁμοιάζει πρὸς τὸ θῆραμα ὅταν σκοπῶμεν αὐτὸ μακρόθεν, ἀποτυγχάνομεν... Δὲν εἶναι μέγας ἀδάμας ὡς εἶπες, εἶνε ψηφιδωτὸν (μωσαϊκόν) ἐκ μικρῶν λίθων, ὧν οὐδεὶς ἔχει ἰσχὺν ἀληθῆ διὰ τοὺς ἄλλους.

Foutenelle

* * * Ἡ εὐδαιμονία ἐν μὲν τοῖς λεζικοῖς εἶνε ὄνομα οὐσιαστικόν· ἐν δὲ τῷ βιβλίῳ τοῦ βίου εἶνε ῥῆμα, ὕπερ σχηματίζεται ἐν μὲν τῷ παρελθόντι μετὰ τῆς ἀναμνήσεως, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι μετὰ τῆς ἐλπίδος, ἀλλ' ἐνεστῶτα δὲν ἔχει.

Galages

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * * Ἡ ἀνα κάλυψις τῆς φιλοσοφικῆς λίθου ἐγένετο ἀρτίως ὑπὸ τοῦ πανεφευρέτου Ἀμερικανοῦ Ἐδισων ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ αὐτοῦ τῷ Menl Park Ἡ ἐφευρέσις συνίσταται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν μέσων, δι' ὧν οὗτος δύναται νὰ ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτῶν τῶν ἀπορριμάτων, ἢ σκωριῶν τοῦ χρυσοῦ καὶ ἕτερον ποσὸν χρυσοῦ, λίαν ὑπερβάλλον τὸ μέτριον τοῦδε διὰ τῶν συνήθων μέσων ἐξαγόμενον. Πρὸ τῆς ἀνακοινώσεως τῆς ἐφευρέσεως ὁ Ἐδισων συνῆψε συμβόλαια περὶ ἀγορᾶς τῶν ἀπορριμάτων τῶν μεγαλειτέρων χρυσοφυρχειῶν καὶ ἑταιρία συνέστη ἐπὶ τούτῳ. Ὡστε ἡ φιλοσοφικὴ λίθος, τὴν ὁποίαν οἱ ἀχλίμισται ἐζήτουν ἐπὶ το-

σοῦτον χρόνον ματαίως, εὐρέθη παρὰ τοῦ Ἐδισων ὡς ἀμοιβὴ τῶν ἐρευνῶν αὐτοῦ ἐπὶ ἐτέρου ἀντικείμενον.

* * * Ἐν τῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγίᾳ Σοφίᾳ ἐγένετο συνέλευσις τίς λίαν περιέργος, ἥτις ἀπέβλεπε πρὸς συγχώνευσιν τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τῆς εἰδωλολατρίας μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ σύστασιν νέου τινὸς θρησκευμάτος, συμβιβάζοντος τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ Ἁγία Σοφία θεωρεῖται μία τῶν ἀρχαιοτέρων ἐκκλησιῶν καὶ πιθανὸν ἡ ἀρχαιοτάτη. Ἀνεκτίσθη ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ περὶ τὸ ἔτος 532 μ. Χ. κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1453 μετεβλήθη εἰς Τζαμίον, ἀνασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου πρὸ 32 ἐτῶν.

ΚΡΙΣΙΣ

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κατακλύζοντος ἡμᾶς ποιητικοῦ χειμᾶρρου, ὁ λόγιος νέος κ. Ν. Ἰγγλέσης ἐδημοσίευσεν εἰς ἴδιον φυλλάδιον τὸ Ἐλεγείον αὐτοῦ, τὸ ἀπαγγελθὲν ἐντολῇ τοῦ Φιλ. Σουλ. «αἱ Μοῦσαι» ἐν τῷ ὑπὲρ πάντων τῶν πεσόντων Ἑλλήνων τελεσθὲν Μνημοσύνῳ τῇ 30 Μαρτίου.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι σήμερον ἡ ποίησις ἐξέπεσε τοῦ προωρισμοῦ αὐτῆς καὶ τοῦ μεγαλείου, ἀφ' ἐνὸς μὲν, διότι οἱ πλεῖστοι τῶν νέων ἀσχολοῦνται εἰς τὸ νὰ γράψωσιν ἀηδεῖς στίχους, ἀνευ καλλιπειρίας, ἀνευ οὐδενὸς σκοποῦ ὠφελείας, με φαντασίαν ταπεινὴν, ἀφ' ἐτέρου δὲ, διότι εὐρίσκοντες ὑποστήριξιν ἀπὸ τινων τοῦ «ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ», τὸ «ρίπτουσιν ἕξω», κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, ἀμελοῦντες πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν βιοποριστικὴν, προσφέροντες εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἀχαρῆ στιχορρηγίματα, ἀναγκάζοντες αὐτοὺς νὰ ἀηδιάσωσι πλέον καὶ αὐτοὺς τοὺς ὀλιγίστους γράφοντας ἀληθῶς μετὰ ζωηρᾶς φαντασίας καὶ καθαροῦ αἰσθήματος.

Εἰς ἐκ τῶν ὀλιγίστων τούτων εἶναι καὶ ὁ κ. Ν. Ἰγγλέσης, περὶ οὗ τὸ ἀρτι δημοσιεύθη ποίημα μαρτυρεῖ· Ἐν αὐτῷ δύναται τις νὰ ἴδῃ διαλάμπον τὸ αἰσθηματῆς πατριδος, φαντασίαν ζωηράν καὶ γόνιμον, στιχορρηγίαν βέουσαν καὶ γλῶσσαν ἀρετὰ εὐμελῆ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'

Κατοικῶ μέσα στὴν πόλιν καὶ οὐδόπως στὰ χωρία
Δὲν μ' εὐρίσκεις εἰς τοὺς οἴκους, εἰς τὰ σπήλαια συγχάζω,
Εἶμαι μέσα εἰς τοὺς φίλους, εἶμαι μέσα στὰ βιβλία

Κ' ἐμπροσθέν σου σοῦ φωνάζω.

Πῶς, ἀκόμη δὲν μ' εὐρήκεις; πῶς, ἀκόμη καρτερεῖς;
Τρέξτε εἶμαι εἰς τὴν γλῶσσαν κ' ἐκεῖ μέσα θὰ μ' εὐρήξ.

Ι. Δ. Ζώταλης.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 6 ἀριθ. Γρίφου.

Υς—χι—ονοι—μ—εν—Λακεδαιμονιοι—κα—τα γη—ν
Ἄθηναί—ιδε—ναυς—ι.

Ἰσχυον οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι κατὰ γῆν,
Ἄθηναῖοι δὲ ναυσί·

Ἐβλυσαν αὐτὸν αἱ κκ. Σοφία Λυμποπούλου, Κλεοπάτρα Νικοκλέους, Θεοδοσία Λελοῦδα, Πηνελόπη Τ. Λαζαρέτου, καὶ οἱ κκ. Φώτιος Μιχ. Κλαδάκης (Ἀθηναῖος), Π. Ζαγκλῆς (Ἀλεξανδρείας), Δημ. Κ. Λουῖζος καὶ Γεώργιος Δ. Διδόμου (Γαλαζίου).

Ἡ ἱστορία τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1878 τοῦ κ. Μ. Δ. Σεῖζάνη, μετὰ εἰκονογραφίῳν, πωλεῖται ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῆς Ἀθηναίδος.